

Notícia publicada pel setmanari *Enterprise* de Westover, Maine, el 19 d'agost de 1966:

INFORMEN D'UNA PLUJA DE PEDRES

Diverses persones han informat de manera fiable que el dia 17 d'agost va caure una pluja de pedres d'un cel blau i clar, al carrer Carlin, a la població de Chamberlain. Les pedres van caure principalment damunt la casa de la senyora Margaret White, i en van malmetre greument la teulada, a més d'espatllar dues canaleres i un baixant, tot plegat valorat aproximadament en vint-i-cinc dòlars. La senyora White, vídua, viu amb la seva filla de tres anys, Carietta.

No s'ha pogut localitzar la senyora White per obtenir-ne declaracions.

A ningú no li va estranyar gaire quan va passar, no del tot, no en aquell nivell del subconscient on creixen les coses salvatges. Totes les noies del vestidor es van mostrar commocionades, sorpreses, avergonyides o, senzillament, satisfetes que la puta de la White s'hagués endut una altra hòstia. Algunes potser també haurien afirmat que se n'havien sorprès, però hauria sigut mentida, es-

clar. La Carrie anava a escola amb algunes d'elles des de primer de primària, i allò havia anat covant-se des d'aleshores, covant-se de manera lenta i immutable, d'acord amb totes les lleis que regeixen la naturalesa humana, covant-se amb la constància d'una reacció en cadena que s'acosta al punt crític.

El que cap d'elles no sabia, naturalment, era que la Carrie White era telecinèsica.

Inscripció tallada sobre una taula de l'Escola de Primària de Barker Street, a Chamberlain:

«La Carrie White menja merda.»

Els crits, els ecos i el so subterrani de les dutxes esquitxant sobre el mosaic ressonaven al vestidor. Les noies havien jugat a voleibol a la primera hora, i la seva suor de bon matí era lleugera i viva.

Les noies s'estiraven i es contorçaven sota l'aigua calenta, xisclant, esquitxant-se i passant-se pastilles de sabó blanc d'una mà a l'altra. La Carrie era al mig, immòbil, com una granota entre cignes. Era una noia refeta, amb grans al coll, a l'esquena i al cul, i amb els cabells molls sense cap mena de color. Li queien a la cara amb una flonjor trista, i ella s'estava allà dreta i prou, amb el cap una mica cot, deixant que l'aigua li piqués la pell i li rellisqués. Feia tota la cara d'un boc expiatori, de diana constant, de la qual es podria arribar a creure les històries més absurdes, de ser sempre l'ase dels cops i, de fet, l'era. Desitjava, amb una tristor

obstinada, que l'institut Ewen tingués dutxes individuals —i, per tant, privades—, com els de Westover o Lewiston. L'observaven. Perquè se la quedaven mirant. Sempre “se la quedaven mirant”.

Les dutxes es van anar tancant l'una rere l'altra, les noies sortien, es treien els casquets de bany de colors pastel, s'eixugaven, es ruixaven amb desodorant, miraven el rellotge de damunt la porta. Es cordaven els sostenidors i s'apujaven les calces. El vapor quedava suspès a l'aire; aquell lloc podia haver semblat un bany egipci si no fos pel brogit constant del jacuzzi del racó. Els crits i els xiulets rebotaven a les parets com el cop sec i vibrant de les boles de billar després d'un bon atac.

—...aleshores en Tommy em va dir que no em quedava gens bé, allò, i jo...

—...hi vaig amb la meva germana i el seu marit. Ell fa burilles, però ella també, o sigui que fan bona parella...

—...dutxa després de classe i...

—...massa garrepa per gastar-se ni un maleït cèntim, o sigui que la Cindi i jo...

La senyoreta Desjardin, la professora d'educació física, prima i sense pit, va entrar, va estirar el coll, va fer una llambregada ràpida al seu voltant i va picar de mans només un cop, enèrgicament.

—Què esperes, Carrie? El Judici Final? La campana toca d'aquí cinc minuts.

Duia uns pantalons curts d'un blanc engegador, no tenia gaires corbes a les cames, però destacaven per la seva musculatura discreta i elegant. Del coll, li penjava un xiulet de plata, que havia guanyat en una competició universitària de tir amb arc.

Les noies van riure per sota el nas i la Carrie va alçar el cap, amb la mirada lenta i enfebrada per la calor i el bramul constant de l'aigua.

—Ehhh?

Va ser un so estrany, com un rauc de granota, grotescament adient, i les noies van tornar a riure. La Sue Snell es va treure la tovallola del cap amb la rapidesa d'un prestidigitador a punt de fer un truc meravellós i va començar a pentinar-se de pressa. La senyoreta Desjardin va adreçar un gest impacient amb la mà a la Carrie i se'n va anar.

La Carrie va tancar l'aixeta. La dutxa va morir amb un degoteig i un borbolleig.

Fins que no en va sortir, ningú no va veure la sang que li regalimava cama avall.

Fragment d'*Explosió a les ombres: fets documentats i conclusions específiques derivades del cas de Carietta White*, per David R. Congress (Tulane University Press, 1981), p. 34:

És gairebé indiscutible que haguem d'atribuir la manca de registres d'episodis concrets de telecinesi durant la infantesa de White a la conclusió que proposen White i Stearns al seu estudi *Telecinesi: nova aproximació a un do brutal*; que la capacitat de moure objectes només amb la força de la voluntat emergeix únicament en moments de tensió extrema. Aquesta capacitat queda, de fet, ben amagada: com, si no, hauria pogut romandre submergida durant segles, amb

tan sols la punta de l'iceberg sobresortint d'un mar de xerrameca?

Només disposem de proves escasses i basades en rumors per bastir els fonaments d'aquest cas, però fins i tot això ja és prou per indicar que la Carrie White posseïa un potencial telecinèsic d'una magnitud immensa. La gran tragèdia és que ara tots parlem a pilota passada...

—Re-gla!

El primer crit el va fer la Chris Hargensen, va anar a petar a les parets enrajolades, va rebotar i va tornar a estampar-s'hi. La Sue Snell va riure per sota el nas i va sentir una barreja estranya i incòmoda d'odi, repulsió, exasperació i llàstima. Feia tanta pena, dreta allà al mig, sense saber què passava. Mare meva, qualsevol diaria que mai no...

—RE-gla!

El crit s'estava convertint en un càntic, en una mena d'encanteri. Al fons, algú (potser la mateixa Hargensen, la Sue no ho hauria sabut dir enmig d'aquell bosc d'ecos) cridava «Tapa-t'ho!» amb una veu ronca i desfermada.

—RE-gla, RE-gla, RE-gla!

La Carrie s'havia quedat immòbil enmig d'un cercle que començava a fer-se al seu voltant, les gotes d'aigua regalimant-li pel cos. Estava dreta com un bou pacient, conscient que la broma era contra ella (com sempre), estúpida i avergonyida, però no sorpresa.

La Sue va notar com li creixia el fàstic quan les primeres gotes fosques de sang menstrual van esquitxar

el mosaic fent taques grosses com monedes de deu cèntims.

—Per l'amor de Déu, Carrie, t'ha vingut la regla! —va cridar—. Neteja't!

—Eh?

Ella mirava al seu voltant, amb cara de vaca. Els cabells se li enganxaven a les galtes fent una corba en forma de casc. Tenia un brot d'acne en una espatlla. Als setze anys, ja duia marcada als ulls aquella empremta fugaç de qui ha patit molt.

—Es pensa que és pintallavis! —va cridar la Ruth Gogan amb una alegria enigmàtica, i va esclatar en una riallada esgarrifosa. Més endavant, la Sue va recordar l'exclamació i va poder encaixar aquell moment dins un marc general, però aleshores només era un altre so sense sentit enmig de la confusió. «Té setze anys», pensava. «Ha de saber què li passa, ha de...»

Més gotes de sang. La Carrie encara parpellejava, mirant les seves companyes amb un lent desconcert.

La Helen Shyres es va girar i va fer veure que estava a punt de vomitar.

—Estàs sagnant! —va cridar la Sue, furiosa—. Estàs sagnant, tonta del cul!

La Carrie va abaixar els ulls i es va mirar.

Va deixar anar un xiscle.

El crit va ressonar amb força dins el vestidor ple de vapor.

De sobte, un tampó li va colpejar el pit i va caure als seus peus, fent un *plop*. Una taca vermella va florir sobre el cotó absorbent i es va estendre.

Llavors les rialles, plenes de fàstic, menyspreu i hor-

ror, van créixer i es van transformar en una cosa punxant i horrible, i les noies van començar a bombardejar-la amb tampons i compreses, alguns trets de les bosses, d'altres arrencats del dispensador trencat de la paret. Volaven com flocs de neu, i el càntic es va convertir en: «Tapa-t'ho! tapa-t'ho! tapa-t'ho! tapa-t'ho!».

La Sue també n'hi llançava, els llançava i corejava amb la resta, sense saber ben bé què feia: una mena d'encanteri li havia pres la ment i hi brillava com un neó: «No fas cap mal, de debò que no fas cap mal, no fas cap mal...» Encara feia pampallugues dins seu, tranquil·litant-la, quan la Carrie va començar a udolar i a recular, agitant els braços, emetent sons guturals i sanglots.

Les noies van aturar-se de cop en adonar-se que finalment s'havia arribat al punt de fissió i explosió. Va ser aleshores que, quan miren enrere, algunes dirien que sí, que s'havien sorprès. Però havien estat tots aquells anys, tots aquells anys de «fem la petaca a la Carrie al Campament Cristià» i «he trobat aquesta carta d'amor seva per a en Flash Bobby Pickett, copiem-la i fem-la córrer» i «amaga-li les calces» i «posa-li una serp dins la sabata» i «tirem-la a l'aigua, una altra vegada, una altra vegada»; amb la Carrie seguint-les tossudament a les sortides amb bicicleta, un any li deien «tros de soca» i el següent «cara de camió», sempre fent pudor de suat, sempre incapaç d'enganxar-les; aquella vegada que li va sortir una urticària perquè va pixar al bosc, entre les hores verinoses i tothom se'n reia (ei, grataculs, et pica el cul?); en Billy Preston li va posar mantega de cacauet als cabells un dia que s'havia adormit a classe; els pessics, les cames que se li travessaven al passadís per fer-la caure, els llibres que li

escampaven pel terra, la postal marrana amagada dins la bossa; la Carrie al pícnic de l'església, agenollant-se maldestrament per resar i rebentant-se-li la costura de la faldilla vella de madras amb un esquinq sec, com un pet gegant; la Carrie que no caçava mai la pilota, ni tan sols al kickbol, que va caure de morros a la classe de Dansa Moderna de segon i es va trencar una dent, que topava amb la xarxa de voleibol; que sempre duia les mitges foradades, o a punt de foradar-se, amb rodals de suor sota les aixelles; la noia a qui aquella vegada que la Chris Hargensen va trucar després de classe des de la Kelly Fruit Company i li va dir si sabia que «merda de porc» s'escrivía com C-A-R-R-I-E. De cop, tot això va arribar al punt crític. La putada definitiva, el fàstic més bèstia, la humiliació suprema, allò que tant havien buscat va arribar. Fissió.

Ella reculava, udolant dins el nou silenci, amb els braços grossos creuats sobre la cara i un tampó enganxat al bell mig del pèl púbic.

Les noies la miraven, amb els ulls lluent i seriosos.

La Carrie va recular fins a topar amb la paret d'una de les quatre grans dutxes i va caure a poc a poc, asseguda a terra. Li sortien gemecs lents i espasmòdics. Els ulls li rodolaven, blancs i humits, com els d'un porc a l'escorxador.

La Sue lentament, vacil·lant, va dir:

—Crec que és la primera vegada que...

Va ser llavors que la porta es va obrir d'una batzegada seca, i la senyoreta Desjardin va entrar d'una revolada per veure què passava.

D'Explosió a les ombres (p. 41):

Tant els metges com els psicòlegs que han escrit sobre el tema coincideixen a dir que l'inici excepcionalment tardà i traumàtic del cicle menstrual de la Carrie White podria haver estat el detonant del seu do latent.

Sembla increïble que, estant ja a l'any 1979, la Carrie no sabés res del cicle menstrual d'una dona adulta. Quasi tan increïble com creure que la seva mare hagués permès que arribés als disset anys sense portar-la mai a un ginecòleg perquè no tenia la menstruació.

Tanmateix, els fets són incontestables. Quan la Carrie White es va adonar que sagnava per l'orifici vaginal, no tenia ni idea del que li estava passant. Ignorava completament el concepte mateix de menstruació.

Una de les seves companyes supervivents, la Ruth Gogan, explica que l'any abans dels fets que ens ocupen va entrar al vestidor de l'institut Ewen i va veure la Carrie fent servir un tampó per eixugar-se el pintallavis. En aquell moment, la Gogan li va preguntar: «Però què coi fas?». I la Carrie li va respondre: «Que no ho faig bé?». I la Gogan li va dir: «I tant. I tant que sí». La Ruth Gogan ho va explicar a algunes amigues (més tard va dir a aquest entrevistador que li havia semblat «prou graciós»), i si algú, després, va intentar explicar a la Carrie la veritable funció d'aquell objecte amb què es pintava, ella, pel que sembla, en va fer cas omís pensant-se que era una altra broma pesada. Era un aspecte de la seva vida sobre el qual s'havia tornat extremament recelosa.

Quan les noies ja eren a les classes de segona hora i la campana havia deixat de sonar (algunes havien sortit

d'amagat per la porta del darrere abans que la senyoreta Desjardin pogués començar a apuntar noms), la Desjardin va recórrer a la tàctica habitual per a casos d'histèria: va clavar una bufetada sonora a la Carrie. Dificilment hauria admès el plaer que això li va provocar, i, naturalment, hauria negat que considerés la Carrie un sac de greix ploramiques. Com que era el seu primer any com a professora, encara creia que es pensava que tots els nens eren bons.

La Carrie la va mirar sense entendre res, amb la cara encara estafeta i tremolosa.

—S-se-senyoreta D-d-d-Des...

—Aixeca't —va dir la Desjardin amb fredor—. Aixeca't i renta't.

—M'estic dessagnant! —va xisclar la Carrie, i una mà cega i desesperada va agafar els pantalons curts blancs de la professora. Hi va deixar una empremta de sang.

—Estic... ets... —La professora va arrugar el rostre amb una ganyota de fàstic, i de sobte es va abraonar sobre la Carrie, fent-la posar drete d'una batzegada—. Tira cap allà!

La Carrie es va quedar drete, oscil·lant entre les dutxes i la paret on hi havia el dispensador de compreses de deu cèntims, ajupida, amb els pits apuntant a terra, els braços penjant flàccids. Semblava un mico. Els ulls buits li brillaven.

—Ara —va dir la Desjardin, amb un to sibilant, violent—, agafa una compresa d'aquelles... no, no cal que hi posis monedes, està trencada... agafa'n una i... casumronda, vols fer-ho?! Qualsevol diria que no t'ha vingut mai la regla!

—La regla? —va repetir la Carrie.

L'expressió d'incredulitat absoluta era massa genuïna, massa plena d'horror estúpid i desesperat per poder-la ignorar. Una sospita negra i terrible va començar a créixer dins la ment de la Rita Desjardin. Era increïble, no podia ser. Ella mateixa havia tingut la primera regla poc després de fer onze anys, i havia corregut escales avall cridant amb excitació: «Mare, m'ha vingut la regla!».

—Carrie? —va dir. S'hi va acostar—. Carrie?

La Carrie es va encongir. En aquell mateix instant, un prestatge de bats de softbol del racó va caure amb un estrèpit eixordador. Els bats van rodolar en totes direccions, fent que la Desjardin saltés de l'ensurt.

—Carrie, és la primera vegada que et ve la regla?

Però ara que ho havia constatat, gairebé no calia preguntar-ho. La sang era fosca i fluïa amb una abundància terrible. La Carrie tenia les cames plenes de taques i esquitxades, com si hagués travessat un riu de sang.

—Em fa mal —va gemegar la Carrie—. La panxa...

—Ja et passarà —va dir la senyoreta Desjardin. La llàstima i la vergonya pròpia se li van barrejar incòmodament dins el pit—. Has de... en fi, has d'aturar el sagnat. Has de...

Hi va haver un flaix enlluernador al sostre, seguit d'un esclat i una bombeta va espetegar i es va apagar. La senyoreta Desjardin va fer un crit de sorpresa i li va passar pel cap (tot aquest coi de lloc s'està ensorrant) que semblava que aquella mena de coses sempre passessin al voltant de la Carrie quan s'alterava, com si la mala sort l'acompanyés a cada pas. El pensament se li va esvair tan de pressa com havia vingut. Va agafar una compresa del dispensador trencat i la va desembolicar.

—Mira —va dir-li—. Així...

D'Explosió a les ombres (p. 54):

La mare de la Carrie White, la Margaret White, va donar a llum la seva filla el 21 de setembre de 1963 en unes circumstàncies que només poden qualificar-se d'insòlites. De fet, una visió general del cas de la Carrie White deixa en qualsevol investigador minucios una sensació que predomina per sobre de totes les altres: que la Carrie era l'únic fruit d'una de les famílies més estranyes que s'han conegut públicament.

Com s'ha assenyalat anteriorment, en Ralph White va morir el febrer de 1963, a causa d'una biga d'acer que va caure d'un arnès de càrrega en una obra d'habitatges a Portland. La senyora White va continuar vivint sola a casa seva, als afores de Chamberlain.

A causa de les seves creences religioses fonamentalistes, que fregaven el fanatisme, la senyora White no tenia amics que l'ajudessin durant el període de dol. I quan, set mesos després, es va posar de part, estava sola.

Cap a dos quarts de dues de la tarda del 21 de setembre, els veïns del carrer Carlin van començar a sentir crits procedents del xalet dels White. Tanmateix, no van alertar la policia fins passades les sis del vespre. Ens trobem davant dues possibles explicacions igual de poc agradables per a aquest buit de temps: o bé els veïns no volien veure's involucrats en una investigació policial, o bé l'antipatia que sentien per ella era tan gran que van decidir esperar i veure què passava. La senyora Georgia

McLaughlin, l'única dels tres veïns d'aleshores que encara viu al carrer i que va accedir a parlar amb mi, em va dir que no va trucar a la policia perquè pensava que els crits tenien a veure amb alguna mena de trànsit religiós.

Quan va arribar la policia, a les 18:22 hores, els crits ja eren irregulars. Van trobar la senyora White al llit de dalt, i l'inspector, Thomas G. Mearton, va pensar d'entrada que havia estat víctima d'una agressió. El llit era xop de sang, i hi havia un ganivet de carnisser tirat a terra. Només aleshores va veure el nadó, encara parcialment embolicat amb la membrana placentària, al pit de la senyora White. Pel que semblava, ella mateixa havia tallat el cordó umbilical amb el ganivet.

Desafiaria la imaginació i la fe acceptar la hipòtesi que la senyora Margaret White no sabés que estava embarassada, o ni tan sols entengués què implicava la paraula, i estudiosos recents com J.W. Bankson i George Fielding han defensat una hipòtesi més raonable: que el concepte, lligat de manera irrevocable en la seva ment amb el «pecat» de la còpula, havia quedat del tot bloquejat. Potser simplement s'havia negat a creure que li pogués passar una cosa així.

Disposem de registres d'almenys tres cartes a una amiga de Kenosha, Wisconsin, que semblen provar de manera concloent que, a partir del cinquè mes, la senyora White creia que tenia «un càncer de les parts femenines» i que aviat es retrobaria amb el seu marit al cel... Quan la senyoreta Desjardin va portar la Carrie fins al despatx, quinze minuts més tard, els passadissos eren, per sort, buits. Les classes s'arrossegaven monòtonament darrere les portes tancades.

Finalment, la Carrie havia parat de xisclar, però havia continuat plorant amb una regularitat impertorbable. La Desjardin li havia posat la compresa, l'havia netejat amb tovallons de paper mullats i li havia tornat a posar les calces de cotó.

Havia intentat explicar-li la realitat prosaica de la menstruació dues vegades, però la Carrie s'havia tapat les orelles amb les mans i havia continuat plorant.

El senyor Morton, el subdirector, va sortir del despatx com un coet quan van entrar-hi. En Billy deLois i en Henry Trennant, dos nois que esperaven l'esbrancada que els cauria per haver fet campana a Francès I, van girar-se a les seves cadires, mirant al seu voltant amb uns ulls com taronges.

—Passeu —va dir el senyor Morton enèrgicament—. Passeu de seguida.

Va mirar furiosament els dos nois, que s'havien quedat observant la taca de sang dels pantalons curts, per damunt de l'espatlla de la Desjardin i va afegir:

—Es pot saber què mireu?

—La sang —va dir en Henry, i va somriure amb una mena de sorpresa buida.

—Dues hores castigat —va tallar-lo en Morton.

Va mirar la marca de sang i va parpellejar.

Va tancar la porta i va començar a furgar dins el calaix de dalt del fitxer buscant un formulari d'accident escolar.

—Et trobes bé, oi...?

—Carrie —va informar-lo la Desjardin—. Carrie White.

El senyor Morton havia localitzat finalment un formulari d'accident. Tenia una gran llàntia de cafè.

—No li caldrà, Sr. Morton.

—Suposo que va ser al trampolí. Nosaltres només...
No em caldrà?

—No. Però crec que la Carrie se n'hauria de poder anar a casa la resta del dia. Ha tingut una experiència força espantosa.

Els seus ulls li van llançar un senyal que ell va captar, però no va saber interpretar.

—Sí, d'acord, si vostè ho diu. En fi. Perfecte.

En Morton va entaforar el formulari dins el fitxer, el va tancar amb el polze dins i va rondinar. Es va girar airosament cap a la porta, la va obrir d'una estrebada, va clavar una mirada a en Billy i a en Henry, i va cridar:

—Senyoreta Fish, ens podria portar un full d'absència, sisplau? Carrie Wright.

—White —va dir la senyoreta Desjardin.

—White —va concedir el Sr. Morton.

En Billy deLois va riure per sota el nas.

—Castigat una setmana! —va bramar en Morton. Se li estava fent una butllofa de sang sota l'ungla del polze. Li feia un mal infernal. El plor constant i monòton de la Carrie no s'aturava.

La senyoreta Fish va portar el full groc d'absència i en Morton hi va gargotejar les inicials amb un portamines de butxaca, fent una ganyota pel dolor al polze ferit.

—Necessites que et portem, Cassie? —va preguntar—. Podem trucar un taxi si et cal.

Ella va fer que no amb el cap. Ell va adonar-se, amb fàstic, que se li havia fet una gran bombolla de mucositat verda en una fossa nasal. En Morton va aixecar la mirada per damunt del seu cap en direcció a la senyoreta Desjardin.

—Se'n sortirà, n'estic convençuda —va dir—. La Carrie només ha d'anar fins al carrer Carlin. Li anirà bé que li toqui una mica l'aire.

En Morton li va donar el full groc.

—Ja te'n pots anar, Cassie —va dir amb magnanimitat.

—No em dic així! —va cridar de sobte.

En Morton va fer un bot enrere, i la senyoreta Desjardin va saltar com si l'haguessin colpejada per l'esquena. El cendrer de ceràmica pesant del despatx d'en Morton (era el Pensador de Rodin amb el cap convertit en receptacle de burilles) es va bolcar de sobte a la catifa, com si busqués cobert davant la força del crit. Les burilles i les engrunes del tabac de pipa d'en Morton es van escampar per la catifa de niló verd pàl·lid.

—A veure, escolta'm —va dir en Morton, intentant aplegar una mica de severitat—. Sé que estàs trasbalsada, però això no vol dir que...

—Sisplau —va dir la senyoreta Desjardin en veu baixa.

En Morton la va mirar sense parpellejar i, tot seguit, va fer un gest sec amb el cap. Intentava projectar la imatge d'un John Wayne adorable mentre feia les funcions disciplinàries, que eren la part principal de la seva feina de subdirector, però no se'n sortia gaire. L'administració (representada habitualment als sopars del Club de Comerciants, als actes de l'AFA i a les cerimònies de premis de la Legió Americana pel director Henry Grayle) solia anomenar-lo «En Mort el simpàtic». L'alumnat, en canvi, s'hi referia habitualment com «aquell ximple torracollons del despatx». Però, com que pocs alumnes de la mena d'en Billy deLois i l'Henry Trennant feien ús de la paraula

a les reunions de l'AFA o als plens municipals, la visió de l'administració solia imposar-se.

En Mort el simpàtic, encara masegant-se en secret el polze entumit, va somriure a la Carrie i li va dir:

—Pot anar-se'n, si vol, senyoreta Wright. O s'estima més seure una estona i refer-se?

—Me'n vaig —va remugar, apartant-se els cabells de la cara. Es va aixecar i, abans de moure's, va mirar cap a la senyoreta Desjardin. Tenia els ulls ben oberts i amb una foscor conscient—. Han rigut de mi. M'han llançat coses. Sempre se n'han rigut.

La senyoreta Desjardin només va poder mirar-la amb impotència.

La Carrie se'n va anar.

Va haver-hi un moment de silenci; en Morton i la Desjardin la van seguir amb la mirada. Després, el senyor Morton es va escurar la gola, incòmode, es va ajupir amb compte i va començar a recollir les restes del cendrer caigut.

—Què ha passat, aquí? Ella va sospirar i va mirar amb fàstic la marca marronosa que s'assecava als pantalons curts.

—Li ha vingut la regla. La primera regla. A la dutxa.

En Morton va tornar a escurar-se la gola i es va posar vermell. El full de paper amb què escombrava es va començar a moure més de pressa.

—No és una mica...?

—Gran per ser la primera? Sí. És el que ho ha fet tan traumàtic. Encara que no m'explico com és que la seva mare... —va començar, i després el pensament se li va esvaïr—. No crec que ho hagi gestionat gaire bé, Morty,

però no entenia què passava. Es pensava que s'estava dessagnant.

Ell va aixecar la vista de cop.

—Fins fa mitja hora, no crec que sabés que existia la menstruació.

—Passi'm aquell raspallet, senyoreta Desjardin. Sí, aquest.

Ella li va donar un raspallet amb la llegenda «La Ferreteria i Fusteria Chamberlain MAI Et Deixa Penjat» escrita al mànec. Va començar a escombrar la petita pila de cendres sobre el paper.

—Encara en quedarà per a l'aspiradora, suposo. Aquesta catifa tan peluda és una punyeta. Juraria que havia deixat el cendrer més endins. És curiós com cauen les coses.

Es va donar un cop al cap contra la taula i es va aixecar bruscament.

—Em costa de creure que una noia d'aquest o qualsevol altre institut es pugui passar tres anys sense assabentar-se que existeix la menstruació, senyoreta Desjardin.

—A mi encara més —va dir ella—. Però és l'únic que se m'acut per explicar-ne la reacció. I sempre ha sigut el boc expiatori del grup.

—Uhm. —Va llençar les cendres i les burilles cap a la paperera i es va espolsar les mans—. Ja la tinc situada, crec. White. La filla de la Margaret White. Ha de ser ella. Això ho fa una mica menys increïble.

Va seure darrere la taula i va somriure amb un aire de disculpa.

—N'hi ha tants... Després de cinc anys o així, tots comencen a fondre's en una sola cara. Acabes cridant els nois pel nom del germà gran, coses d'aquestes. És complicat.

—I tant que ho és.

—I espera't quan fa vint anys que t'hi bregues, com jo —va dir amb malenconia, mirant la butllofa sangonosa—. Et trobes canalla que et sona i descobreixes que vas tenir el seu pare el primer any que feies classe. La Margaret White és d'abans de la meva època, i n'estic profundament agraït. Va dir a la senyora Bicente, que Déu la perdoni, que el Senyor li guardava un seient especial i ardent a l'infern perquè donava als nens un esquema de les idees del senyor Darwin sobre l'evolució. La van expulsar dues vegades mentre era aquí: una per haver apallissat una companya amb la bossa. La llegenda diu que la Margaret l'havia vist fumant. Concepcions religioses peculiars. Molt peculiars. —La seva cara de John Wayne va caure de cop—. La resta de noies. És veritat que s'han rigut d'ella?

—Pitjor. Quan he entrat, cridaven i li tiraven compreses. L'hi llançaven com... com cacauets.

—Ai. Déu-n'hi-do. —No quedava ni rastre de la cara de John Wayne. El senyor Morton s'havia posat vermell—. Tenim noms?

—Sí. No de totes, encara que s'acusaran entre elles. La Christine Hargensen semblava la líder... com sempre.

—La Chris i els seus esbirros —va murmurar en Morton.

—Sí. La Tina Blake, la Rachel Spies, la Helen Shyres, la Donna Thibodeau i la seva germana, la Mary Lila Grace, la Jessica Upshaw. I la Sue Snell —va arrufar el front—. No t'esperaries una rucada així de la Sue. Mai no m'ha semblat de la mena de noies que fa aquestes coses.

—Has parlat amb les noies implicades?

La senyoreta Desjardin va deixar anar una rialleta trista.

—Les he fet fora d'allà a empentes. Estava massa trasbalsada. I la Carrie tenia un atac d'histèria.

—Uhm. —Ell va ajuntar les puntes dels dits—. Pensa parlar amb elles?

—Sí —va respondre, poc convençuda.

—Em sembla que hi noto un punt de...

—És possible, sí —va dir, abatuda—. Tinc un sostre de vidre, ja sap què vull dir. Entenc com se sentien. Tot plegat em feia venir ganes d'agafar la noia i sacsejar-la. Potser hi ha algun instint relacionat amb la menstruació que fa que les dones rondinem, no ho sé. No em puc treure del cap la Sue Snell i la manera com se la mirava.

—Uhhmmm —va repetir el senyor Morton amb prudència. No entenia les dones i no tenia cap mena de ganes de parlar de menstruació.

—Hi parlaré demà —va prometre, mentre s'aixecava—. Les hauré d'esquinçar per una banda i recosir-les per l'altra.

—Molt bé. Que el càstig s'ajusti al delictes. I si creu que me n'ha d'enviar alguna a, d'allò, al despatx, no tinguí manies...

—Ho faré —va dir en un to amable—. Per cert, s'ha fos un llum mentre intentava calmar-la. Ha estat la cicereta.

—Ara mateix hi envio un bidell —va prometre—. I gràcies per haver fet tot el que ha pogut, senyoreta Desjardin. Pot demanar a la senyoreta Fish que faci entrar en Billy i en Henry, sisplau?

—I tant —va dir, i va sortir.

Ell es va repenjar enrere i va deixar que el tema li fugís del cap. Quan en Billy deLois i en Henry Trennant, espe-

cialistes a interrompre classes, van entrar d'esma, els va clavar una mirada ferotge i es va preparar per fer-se el dur.

Tal com repetia sovint a en Hank Grayle, es menjava per dinar els que feien campana.